

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **Residence Swisshouse, s. r. o.**, IČO 289 92 237
sídlem Kloboučnická 1735/26, 140 00 Praha 4
zastoupena daňovým poradcem RNDr. Peterem Ferencem
sídlem U Průhonu 827/5, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. 6863/18/5300-22443-712144,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 1. 2017, č. j. 124419/17/2004-52525-109219 (dále jen „platební výměr“). Platebním výměrem správce daně žalobkyni neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty

v základní sazbě ve výši 180 968 Kč uvedený na ř. 40 daňového přiznání k DPH za zdaňovací období červen 2016.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 22. 7. 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2016, ve kterém tvrdila nárok na odpočet daně ve výši 180 968 Kč ze základu daně 861 752 Kč. Nárok na odpočet měl vzniknout ve výši 179 550 Kč z plnění od dodavatele Marking, spol. s r. o. (dále jen „Marking“ či „dodavatel“), a dále ve výši 1 418,19 Kč z plnění od dodavatelů – poskytovatelů služeb Airwaynet, a. s. (dále jen „Airwaynet“), Pražská plynárenská, a. s. (dále jen „Pražská plynárenská“) a Pražská energetika, a. s. (dále jen „Pražská energetika“).
3. Po přezkoumání daňového přiznání vydal správce daně dne 23. 8. 2016 výzvu k odstranění pochybností č. j. 6457726/16/2004-52525-109219 (dále jen „výzva k odstranění pochybností“), v níž uvedl, že přijatá plnění výrazně přesahují plnění uskutečněná, a proto lze pochybovat o tom, že žalobkyně používá přijatá plnění při uskutečňování ekonomické činnosti. Dále pak v daňovém přiznání chyběl údaj o hlavní ekonomické činnosti žalobkyně.
4. Žalobkyně na výzvu k odstranění pochybností reagovala podáním ze dne 30. 8. 2016, v němž uvedla, že její ekonomická činnost spočívá ve výstavbě rezidenčního objektu a prodeji bytových jednotek. Výstavba objektu byla již dokončena, žalobkyně vlastní ještě jeden neprodaný byt a skladový prostor, který plánuje pronajímat nebo prodat. Příslušná fakturace vznikla po čtyřech letech užívání rezidenčního projektu z důvodu údržby a oprav, kterou vyžadovali nájemníci, a tyto práce provedl partner žalobkyně, společnost Marking. Žalobkyně předložila Property management smlouvu ze dne 1. 1. 2012 uzavřenou se společností Marking a přijatý daňový doklad č. 2016-004 od dodavatele Marking.
5. Správce daně zjistil z obchodního rejstříku, že společnost Marking je personálně propojena s žalobkyní přes osoby společníků Z. M. a S. M., obě společnosti mají sídla na stejné adrese a jsou majetkově propojeny.
6. Dne 24. 8. 2016 a 8. 9. 2016 vyzval správce daně k předložení listin společnost Marking, která v odpovědi sdělila, že faktura č. 2016-004 vydaná v červnu 2016 se týká nákladů vynaložených v roce 2015 za běžnou údržbu a stavební úpravu domu podle Property management smlouvy z roku 2012.
7. Dne 13. 10. 2016 vyzval správce daně banku UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s. (dále jen „UniCredit Bank“) k poskytnutí informací a listin. Z odpovědi banky a přezkoumání bankovních transakcí vyplynulo, že žalobkyně je se svým dodavatelem finančně propojena.
8. Dne 20. 10. 2016 provedl správce daně místní šetření na adrese Jeremenkova 1188, 140 00 Praha 4, při němž zjistil, že v jednotce č. 1188/19 se nachází sklad se stavebním materiálem, jehož vlastníkem je žalobkyně, neboť se jedná o zbytky po stavební firmě, která dům stavěla. Jednotku 1188/103 jednatel žalobkyně nezpřístupnil, neboť dle jeho sdělení byl byt již zarezervován a klíče má k dispozici realitní kancelář.
9. Dne 5. 12. 2016 vydal správce daně sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností, na něž žalobkyně reagovala návrhem na pokračování v dokazování, zejména navrhla výslech zaměstnance banky pana D. M. k prokázání, že sama banka výslovně požadovala založení nové korporace za účelem poskytnutí úvěru na výstavbu rezidenční budovy. Dále

žalobkyně navrhla výslech majitelů bytových jednotek Mgr. L. S. a D. B. a výslech dopravce pana E. M. a pana M. Š., obchodního zástupce společnosti PRO-DOMA, která byla v roce 2015 hlavním dodavatelem stavebního materiálu pro společnost Marking.

10. Dne 13. 1. 2017 správce daně vydal platební výměr, v němž neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť žalobkyně neunesla své důkazní břemeno stran tvrzení, že se deklarované plnění od společnosti Marking uskutečnilo, v jakém rozsahu a zda bylo použito pro ekonomickou činnost žalobkyně, a dále neprokázala, že deklarovaná plnění od společností Airwaynet, Pražská plynárenská a Pražská energetika použila pro svoji ekonomickou činnost.
11. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně dne 7. 2. 2017 odvolání. V rámci odvolacího řízení správce daně doplnil dokazování o výslech svědků D. B. a Mgr. L. S.; dále dne 21. 4. 2017 provedl místní šetření na adrese Jeremenkova 1188, 140 00 Praha 4 za účelem ověření, zda byl zhotoven vjezd do bytového domu v souladu se soupisem prací uvedených v daňovém dokladu č. 2016-004. Dne 27. 4. 2017 žalovaný vydal výzvu k prokázání skutečností č. j. 3704392/17/2004-60565-105791 (dále jen „výzva ze dne 27. 4. 2017“) a dne 2. 11. 2017 vydal seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, které byly žalobkyni doručeny dne 7. 11. 2017.
12. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm se ztotožnil se závěry správce daně, neboť žalobkyně nepředložila žádné relevantní a pádné důkazní prostředky, které by svědčily o přijetí plnění od jejích dodavatelů. Svědkové nebyli schopni prokázat rozsah stavebních prací, nadto sama žalobkyně uvedla, že dodavatelská společnost Marking je malou firmou, která v roce 2015 kromě oprav na objektu Residence Swisshouse prováděla stavební práce na objektu „K Ondřejovu“ a nekladla důraz na oddělování nákladů na tyto opravy. Tímto tedy žalobkyně z části připustila, že se ocitla v důkazní nouzi. Během místního šetření ze dne 21. 4. 2017 bylo zjištěno, že vjezd do objektu byl proveden z kamenných dlažebních kostek, nikoliv z betonových desek a zámkové dlažby jak stojí v daňovém dokladu č. 2016-004. Žalovaný neprovedl důkaz svědeckou výpovědí zaměstnance banky UniCredit Bank D. M., neboť jeho výpověď by nemohla potvrdit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost; žalovaný neposuzuje důvod založení obchodní korporace Residence Swisshouse, ale pouze oprávněnost nároku na odpočet daně.

II. Obsah žaloby

13. Žalobkyně v žalobě namítá, že výzva k odstranění pochybností je nezákonná, neboť v první fázi mohl správce daně pouze požadovat doložení daňových dokladů, nikoliv prokázání, že se plnění fakticky uskutečnilo. Žalobkyně v odpovědi na tuto výzvu předložila daňový doklad č. 2016-004 a příslušnou smlouvu, rovněž vysvětlila důvod založení společnosti a její hlavní ekonomickou činnost; v první fázi tedy splnila svou důkazní povinnost a dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přešlo důkazní břemeno na správce daně. Ten však v řízení neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, správnost či úplnost předložených daňových dokladů. Ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že až do dne 7. 11. 2017 bylo důkazní břemeno na žalovaném.
14. Správce daně dále nedodržel lhůtu 15 dnů pro vydání rozhodnutí o stanovení daně dle § 90 odst. 3 daňového řádu a žalobkyně nesouhlasí, že by zmeškání lhůty nemělo mít žádné následky.

15. Žalobkyně je přesvědčena, že odmítnutím výsledku svědků E. M., M. Š. žalovaný porušil § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť na jednu stranu tvrdí, že žalobkyně neprokázala přijetí plnění od dodavatele Marking, na druhou stranu však odmítá provést důkazní prostředky k prokázání této skutečnosti. To samé platí ohledně odmítnutí výsledku svědka D. M., neboť namísto toho žalovaný vychází z „veřejného zdroje“ ohledně postupu banky při poskytnutí úvěru. Žalobkyně poukazuje na nezákonné odmítnutí výsledku tohoto svědka v daňovém řízení, které je předmětem přezkumu v řízení u zdejšího soudu sp. zn. 9 Af 36/2017.
16. Správce daně porušil § 113 odst. 2 daňového řádu, neboť po podání odvolání pokračoval v úkonech postupu k odstranění pochybností tím, že vydal výzvu ze dne 27. 4. 2017; ve výzvě neuvedl existenci skutečností dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a žalovaný se o výzvě v napadeném rozhodnutí nezmínil.
17. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaný nevzal v potaz některé části jejího podání ze dne 20. 11. 2017, zaevidované pod č. j. 49848/17, neboť v napadeném rozhodnutí bez dalšího zopakoval svoji argumentaci uvedenou v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 2. 11. 2017. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí zkreslil odvolací námitky žalobkyně, čímž v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu nepřezkoumal platební rozkaz v rozsahu požadovaném v odvolání. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v daném případě nemohlo dojít ke zkrácení daně již z toho důvodu, že majiteli obou korporací jsou tytéž osoby, přičemž společnost Marking daň z přidané hodnoty odvedla a žalobkyně si nárokovala odpočet ve stejné výši. Žalobkyně od počátku uváděla, že je propojena se společností Marking, a důvod tohoto propojení mohl prokázat navržený svědek M..
18. Žalovaný zcela pominul důkaz smlouvami o převodu bytové jednotky, v nichž je zakotvena smluvní záruka, které prokazují, že žalobkyně přijatá plnění použila pro svou ekonomickou činnost. Dále žalovaný nesprávně hodnotil výsledek Mgr. L. S. a D. B., neboť v napadeném rozhodnutí nezmínil veškerá tvrzení, která tito svědci vypověděli. Výsledek svědků potvrdil, že na objektu byly prováděny stavební práce ve značném rozsahu; že tyto práce provedla společnost Marking mohli dosvědčit další dva navržení svědci. Žalovaný vytýká žalobkyni, že nedoložila žádné reklamace od vlastníků bytů, ovšem reklamační protokoly nebo objednávky nejsou podmínkou platnosti záruky. Provedení záručních oprav bylo v režii žalobkyně, neboť tříletá záruční doba sjednaná s dodavatelem stavby již uplynula. Stejně tak není podmínkou uznání odpočtu daně z přidané hodnoty skutečnost, zda žalobkyně uhradila provedené práce dle daňového dokladu č. 2016-004.
19. Žalobkyně namítá, že nebyla přizvána k místnímu šetření ze dne 21. 4. 2017, při němž mohla žalovanému vysvětlit, že betonové desky uvedené v daňovém dokladu č. 2016-004 sloužily jako nezbytný technický podklad pro dlažební kostky.
20. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodává, že výzva k odstranění pochybností byla vydána v souladu se zákonem, neboť v ní byly jasným způsobem vyjádřeny pochybnosti o přijetí zdanitelných plnění a o jejich použití k ekonomické činnosti žalobkyně. Lhůta 15 dnů k vydání platebního výměru je lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Povinností správce daně

není vyhovět všem důkazním návrhům a jejich odmítnutí bylo v napadeném rozhodnutí řádným způsobem zdůvodněno. Žalovaný v odvolacím řízení nepokračoval v postupu k odstranění pochybností, ale pouze doplnil skutková zjištění, aby mohlo být odvolání komplexně zhodnoceno. Výzvu ze dne 27. 4. 2017 správce daně vydal, neboť přetrvávaly pochybnosti o přijetí předmětných plnění.

22. Žalovaný se vyjádřil ke všem relevantním odvolacím bodům, přičemž nebylo jeho povinností reagovat na každý jednotlivý argument, ale naopak stačilo vypořádat se s podstatou námitek. Žalovaný trvá na tom, že svědecké výpovědi nebyly s ohledem na svoji nekonkrétnost s to prokázat deklarovaný rozsah stavebních prací a jejich dodavatele. Přitom nebylo jeho povinností podrobně opsat obsah protokolů o svědeckých výpovědích, ale tyto výpovědi zhodnotit. Oprávněnost nároku nemůže prokázat ani skutečnost, že společnost Marking plnění zahrnula do svého daňového přiznání, neboť daňové přiznání je pouze další tvrzení, které nemůže prokázat faktické uskutečnění plnění a jeho použití pro ekonomickou činnost žalobkyně. Tímto důkazem není ani smlouva o převodu bytové jednotky, neboť žalobkyně neprokázala, že práva z vad byla uplatněna. S ohledem na rozložení důkazního břemene dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), jde k tíži žalobkyně, pokud si příslušné důkazní prostředky neopatřila. Personální propojení obou společností nebylo důvodem odmítnutí odpočtu, neboť tím bylo výhradně neunesení důkazního břemene stran prokázání existence a rozsahu plnění.
23. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.
24. V replice ze dne 6. 9. 2018 žalobkyně dodala, že i pokud není zřejmé, od jakého dodavatele daňový subjekt přijal plnění, není možné odepřít daňovému subjektu nárok na odpočet, jestliže není zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78). Dále žalobkyně mohla argumentovat nezákonným odmítnutím výsledku svědka v jiném daňovém řízení, neboť dle § 93 odst. 2 daňového řádu lze jako důkazní prostředky použít podklady z jiného daňového řízení. Žalobkyně souhlasí, že žalovaný se nemusí vyjádřit ke každé jednotlivé námitce, ovšem je povinen reagovat na námitky, které jsou pro posouzení věci podstatné. Nároky žalovaného na obezřetnost a opatření důkazních prostředků jsou přehnané, dodavatel žalobkyně je kontaktní a plnění přiznal. Žalovaný rovněž nespecifikoval, kterou konkrétní podmínku dle § 72 a § 73 zákona o DPH žalobkyně neměla splnit.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
26. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud předně konstatuje, že žalovaný dne 16. 7. 2018 zaslal zdejšímu soudu spisový materiál vztahující se k projednávané věci, který obsahuje číslovaný seznam založených listin a veškeré listiny obsažené v tomto seznamu. Není tedy opodstatněná námitka žalobkyně, že

žalovaný zaslal pouze výběr „rozhodných“ dokumentů, neboť soud měl k dispozici kompletní spisový materiál, z něhož vyšel při přezkumu napadeného rozhodnutí.

28. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH „plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku“.
29. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH „pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad“.
30. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu „daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“.
31. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu „pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“.
32. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu „správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“.
33. Jádrem sporu mezi účastníky spočívá v otázce, zda žalobkyně splnila veškeré podmínky stanovené v § 72 a § 73 zákona o DPH, a má proto nárok na nadměrný odpočet, který uplatnila z přijatého zdanitelného plnění od společnosti Marking a dále od svých dodavatelů Airwaynet, Pražská plynárenská a Pražská energetika.

1) Pochybnosti správce daně

34. Úvodem soud považuje za vhodné připomenout problematiku rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení daňového řádu, důkazní břemeno primárně zatěžuje daňový subjekt, neboť je to on, kdo zahajuje daňové řízení podáním daňového přiznání, v němž tvrdí určité skutečnosti (§ 92 odst. 3 daňového řádu). K výzvě správce daně je proto povinen svá tvrzení prokázat, a to primárně účetnictvím a daňovými doklady. Pokud daňový subjekt takto postupuje, splní svou důkazní povinnost a je naopak na správci daně, aby prokázal, že předložené dokumenty jsou ve vztahu k tvrzením daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Správce daně je přitom povinen své vážné a důvodné pochybnosti prokázat pomocí konkrétních skutečností, na jejichž základě dospěl k závěru o nevěrohodnosti předložených důkazních prostředků.
35. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví a daňových dokladů se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný případ udál tak, jak je zaznamenáno v daňových dokladech, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu předložených dokladů se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (k tomu srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, nebo ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36).

36. V řešeném případě správce daně ve výzvě k odstranění pochybností uvedl, že analýzou údajů v daňovém přiznání vyšlo najevo, že podíl uskutečněných a přijatých plnění činí hodnotu nula. Rovněž za předcházejících dvanáct měsíců žalobkyně vykazala přijatá zdanitelná plnění ve výši 3 605 541 Kč a uskutečněná plnění ve výši 0 Kč. Přijatá plnění výrazně přesahují plnění uskutečněná, což popírá základní smysl podnikání – dosahování zisku, takže lze pochybovat o tom, že žalobkyně přijatá plnění používá při uskutečňování ekonomické činnosti. Podnikatelé totiž provádějí ekonomickou činnost za účelem dosažení zisku, takže lze předpokládat, že podíl uskutečněných a přijatých plnění by zpravidla měl být přiměřeně vyšší než jedna, protože jinak by podnikatel zisku dosahovat nemusel. Podíl uskutečněných a přijatých plnění podle přiznání se tak jeví jako nepřiměřeně nízký.
37. Dle soudu byla výše citovaná výzva k prokázání pochybností vydána v souladu se zákonem, neboť správce daně v ní srozumitelným způsobem vyjádřil své pochybnosti o přijetí tvrzených zdanitelných plněních a o jejich použití k ekonomické činnosti žalobkyně. V této souvislosti je případný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2018, č. j. 5 Afs 59/2017-21, podle něhož *„pochybnost nemusí být jistotou, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá, ale musí existovat důvodné podezření, tzn. podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně nebo na jeho analýzách opřených o skutkové důvody. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu“* (srov. rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102).
38. Pokud tedy správce daně v řešeném případě na základě analýzy zjistil, že žalobkyně za příslušné zdaňovací období, stejně jako za předcházejících dvanáct měsíců, vykazala pouze přijatá zdanitelných plnění a žádná uskutečněná plnění, byla tato skutečnost důvodným zdrojem pochybností o reálném přijetí těchto plnění a jejich použití pro ekonomickou činnost žalobkyně (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 9 Afs 110/2007-102).
39. Žalobkyně však své námitky primárně nesměřuje proti důvodům uvedeným ve výzvě k odstranění pochybností, ale namítá, že v prvotní fázi mohl správce daně požadovat pouze dodání daňových dokladů, nikoliv prokázání reálného přijetí zdanitelných plnění. Soud souhlasí s žalobkyní, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu daňový subjekt nejprve prokazuje uskutečnění zdanitelného plnění účetnictvím a daňovými doklady. Pokud takto postupuje, unese důkazní břemeno a je následně na správci daně, aby v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokázal, že předložené dokumenty jsou ve vztahu k tvrzením daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Soud rovněž nezpochybňuje, že žalobkyně na výzvu k odstranění pochybností předložila fakturu vystavenou společností Marking a vysvětlila důvod založení společnosti (jímž byla výstavba rezidenčního objektu a prodej bytových jednotek). I za této situace je však soud přesvědčen, že výzva k odstranění pochybností ob stojí.
40. Z hlediska práv žalobkyně je totiž určující, že správce daně v souladu s § 89 odst. 1 a 2 daňového řádu svou výzvu řádně odůvodnil, takže žalobkyně věděla, jaké pochybnosti má odstraňovat a rovněž jakým způsobem. Bylo by sice procesně správnější, pokud by správce daně nejprve vyzval žalobkyni k předložení daňových dokladů a následně znovu formuloval své pochybnosti, ovšem s ohledem na skutkové okolnosti řešeného případu by obsah první i druhé výzvy byl totožný. Daňové přiznání i předložené daňové doklady totiž správce daně shledal nevěrohodnými, neboť žalobkyně dlouhodobě vykazovala nulová uskutečněná plnění, což při výkonu podnikání, jehož smyslem je dosahování zisku,

vzbuzuje určité pochybnosti. Vzhledem k tomu, že daňové doklady jsou pouze formálním důkazem o uskutečnění zdanitelného plnění, správce daně nepochybil, když požadoval po žalobkyni doložit i důkazy prokazující fakticitu daného plnění (viz níže). Důvodem pro vyhovění žalobě a zrušení napadeného rozhodnutí pak nemůže být to, že správce daně oba typy důkazů požadoval v rámci jedné výzvy k odstranění pochybností. Byť se jedná o procesní pochybení, toto pochybení nemělo dopad do práv žalobkyně, neboť žalobkyně věděla, které pochybnosti a z jakých důvodů má odstranit. Postup správce daně tedy nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

41. K odlišnému závěru pak jistě nelze dospět ani s ohledem na výrok žalovaného obsažený v bodě 47 napadeného rozhodnutí. Žalovaný na tomto místě uvedl, že *„odvolatel byl seznámen odvolacím orgánem se zjištěnými skutečnostmi, jak vyplývá z bodu 30 tohoto rozhodnutí, čímž bylo na odvolatele přeneseno důkazní břemeno (...)“*. Soud uvedené tvrzení o přenesení důkazního břemeno považuje za vytržené z kontextu, neboť z bodu 30 napadeného rozhodnutí pouze vyplývá, že dne 2. 11. 2017 vydal žalovaný seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, které byly žalobkyni doručeny dne 7. 11. 2017. S ohledem na obsah této písemnosti však soudu není zřejmé, proč by právě jejím doručením mělo být přeneseno důkazní břemeno na žalobkyni. Danou písemnost vydal žalovaný v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu za účelem seznámení se skutečnostmi, které byly doplněny dokazováním v rámci odvolacího řízení, a zároveň dal žalobkyni možnost vyjádřit se k nim.
42. Pro úplnost soud uvádí, že k dodavatelům Airwaynet, Pražská plynárenská a Pražská energetika se žalobkyně v odpovědi na výzvu k odstranění pochybností nikterak nevyjádřila a nedoložila příslušné daňové doklady. V podání ze dne 23. 12. 2016 žalobkyně upřesnila, že se mělo jednat o výdaje za internet, zálohu na plyn pro byt č. 103 a zálohu na elektřinu, ovšem příslušné daňové doklady doložila až dne 18. 5. 2017 v rámci odvolacího řízení.

2) Podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty

43. Konkrétní obsah, který má daňový subjekt tvrdit a prokázat, vychází primárně z příslušných ustanovení daňového práva hmotného. Ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se jedná o § 72 a § 73 zákona o DPH. Dle těchto ustanovení vzniká nárok na odpočet plátcí za současného splnění dvou podmínek: musí být prokázáno, že daňový subjekt zdanitelné plnění přijal od jiného plátce daně a toto plnění použil či použije v rámci svých ekonomických činností pro uskutečňování zdanitelných plnění vyjmenovaných v § 72 odst. 1 zákona o DPH.
44. Žalobkyně sice namítá s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, že pro uznání tvrzeného odpočtu není rozhodující, od kterého daňového subjektu plnění získala, ovšem soud tento názor nepovažuje za správný. Je sice pravdou, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že *„i v případě, kdy není možné určit subjekt, který daňovému subjektu zdanitelné plnění skutečně poskytl, není možné daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet DPH, pokud není zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo musela vědět“*. Soud však uvedeným rozsudkem není v řešené věci nikterak vázán, a to tím spíše, že daný právní závěr je v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu zcela ojedinělý. Podle převažujícího názoru je naopak pro

uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nezbytné prokázat, že zdanitelné plnění bylo přijato od jiného plátce daně (srov. např. rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 Afs 160/2015-32, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016-33 či ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017-39).

45. Rozsudek č. j. 4 Afs 58/2017-78 byl dále zpochybněn tím, že první senát Nejvyššího správního soudu předložil věc vedenou pod sp. zn. 1 Afs 334/2017 k posouzení rozšířenému senátu, neboť se při jejím řešení hodlal od názoru čtvrtého senátu odchýlit. Soud pro stručnost odkazuje na usnesení o postoupení věci ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Afs 334/2017-35, kde předkládající senát s odkazem na příslušnou judikaturu Soudního dvora Evropské unie zdůvodňuje svůj nesouhlas se závěry rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78. Byť rozšířený senát o dané právní otázce dosud nerozhodl, zdejší soud s ohledem na přesvědčivost závěrů předkládajícího senátu neshledal důvod, aby se v této otázce odchýlil od převažující rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
46. Dále žalobkyně namítá, že odmítnutí nároku na odpočet je porušením neutrality daně z přidané hodnoty, neboť společnost Marking u téhož správce daně přiznala plnění na výstupu, které následně poskytla žalobkyni. Tyto společnosti tedy dle jejího tvrzení nemohly získat žádnou daňovou výhodu, neboť společnost Marking odvedla daň z přidané hodnoty a žalobkyně si nárokovala odpočet ve stejné výši. K této námitce soud předně uvádí, že správce daně ani žalovaný nikdy netvrdili, že by žalobkyně popsaným postupem získala daňovou výhodu či se účastnila daňového podvodu. Správce daně pouze po žalobkyni požadoval, aby prokázala svůj nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v tvrzené výši.
47. V této souvislosti soud připomíná, že dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH je předmětem daně z přidané hodnoty mimo jiné i poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku. Základním předpokladem pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je tedy existence zdanitelného plnění jakožto předmětu daně. Zákonný nárok na odpočet daně je podmíněn formálním vykazáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi (perfektním daňovým dokladem), ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72, nebo nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99).
48. Z výše uvedeného vyplývá, že pro prokázání nároku na odpočet daně není dostačující, že žalobkyně předložila perfektní daňový doklad vystavený společností Marking, která tento doklad zahrnula do svého daňového přiznání. V obou případech se totiž jedná pouze o daňové tvrzení, které není s to prokázat reálné uskutečnění zdanitelného plnění, jeho faktického dodavatele a zejména skutečnost, zda příjemce toto plnění následně užil pro uskutečňování zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností.
49. S ohledem na výše řečené lze shrnout, že žalobkyně byla povinna v rámci řízení prokázat, že 1) deklarovaná plnění byla realizována v tvrzeném rozsahu, 2) tato plnění realizovali deklarovaní dodavatelé a 3) přijatá plnění sloužila pro ekonomickou činnost žalobkyně.
  - 3) Prokázání nároku na odpočet z deklarovaných plnění od společností Marking

50. Soud se po prostudování správního spisu a se zřetelem k žalobním námitkám ztotožnil s žalovaným, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno a neprokázala nárok na odpočet z deklarovaných plnění od společnosti Marking.
51. Za účelem prokázání uskutečnění plnění – stavebních prací byli vyslechnuti svědci pan Mgr. L. S. a pan D. B. Pan S. do protokolu uvedl, že na objektu Jeremenkova 1188/81 před dvěma lety (někdy po zimě) probíhaly nějaké opravy, v garáži byl uskladněn materiál a stavba byla označena páskami a bezpečnostními prvky; svědek si nevzpomněl, kdy přesně práce probíhaly, neměl povědomí o jejich rozsahu, ceně, dodavateli, ani investorovi. Svědek B. vypověděl, že na objektu probíhaly opravy a bylo omezeno parkování, vypadalo to, že se má stavět ještě jedno patro, nevěděl, jaká byla hodnota prací, jak dlouho trvaly, kdo byl dodavatel a investor, na stavbě vídal pana M.
52. Ze svědeckých výpovědí tedy v zásadě pouze vyplynulo, že nějaké stavební práce na objektu Residence Swisshouse probíhaly, ovšem neprokázala se jejich konkrétní povaha, konkrétní rozsah, ani dodavatel. Na stavbě se sice měl pohybovat pan M., ovšem ani toto tvrzení není s to prokázat deklarovaného dodavatele, neboť pan M. mohl zastupovat jak žalobkyni, tak společnost Marking. Žalobkyně v žalobě cituje jednotlivé výpovědi svědků a upozorňuje, že žalovaný je ne zcela přesně převzal do napadeného rozhodnutí (např. tvrzení o označení stavby bezpečnostními páskami). K tomu soud uvádí, že byť žalovaný výpovědi svědků pouze shrnul a neuvedl jejich veškerá sdělení, ve svém celku je zhodnotil správně, neboť dospěl k závěru, že na jejich základě nebyly prokázány žádné bližší okolnosti stavebních prací.
53. Správce daně dále během místního šetření dne 21. 4. 2017 ověřoval, zda byl vjezd do bytového domu zhotoven v souladu se soupisem prací, jenž byl správci daně předložen jako součást daňového dokladu č. 2016-004 od společnosti Marking. Dle soupisu prací měly být provedeny opravy přístupových komunikací před garáží a vchodem do objektu, a to konkrétně pokládka betonové desky jako podvrstvy a následně položení nové dlažby. Podle doložených daňových dokladů č. 2411502174 a č. 2411502488 od deklarovaného dodavatele Marking měla být během prací užita zámková dlažba ičko 6 a 8 cm v přírodní barvě. Z úředního záznamu o místním šetření ze dne 21. 4. 2017 a přiložené fotodokumentace však vyplývá, že přístupové komunikace jsou zhotoveny z kamenných dlažebních kostek. Ani místní šetření tedy nepotvrdilo realizaci deklarovaných prací.
54. Soud sice dává zapravdu žalobkyni, že obecně by daňové orgány měly zpravit daňový subjekt o konání místního šetření tak, aby se ho daňový subjekt mohl účastnit a hájit svá práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 1 Afs 29/2009-91), ovšem v nyní řešeném případě soud neshledal, že by toto procesní pochybení mělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Předně platí, že žalobkyně byla o výsledku místního šetření a závěrech správce daně vyrozuměna jednak ve výzvě ze dne 27. 4. 2017 a následně v písemnosti nazvané Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 2. 11. 2017. Žalobkyně tedy na zjištění správce daně mohla reagovat, což taktéž učinila v odpovědi ze dne 21. 11. 2017. Dále vzal soud v potaz, že závěry místního šetření nebyly pro výsledek daňového řízení zcela rozhodující, neboť primárně spočívalo důkazní břemeno na žalobkyni, která tak měla prokázat reálné uskutečnění deklarovaných prací. Místní šetření provedl správce daně na základě vlastní vyhledávací činnosti, čímž pouze doplnil zjištění získané prostřednictvím důkazů, které k prokázání realizace stavebních prací navrhla žalobkyně.

55. V této souvislosti soud opakuje, že povinností žalobkyně bylo prokázat uskutečnění plnění tak, jak bylo deklarováno v daňovém dokladu č. 2016-004. Přitom není dostačující, pokud z provedených důkazů vyplynulo, že nějaké rozsáhlejší práce byly provedeny, neboť žalobkyně měla prokázat, že práce svých rozsahem odpovídaly deklarovaným údajům (a to např. písemnými objednávkami, rozsahem a typem použitého materiálu, záznamy o průběhu stavebních prací apod.). Žalobkyně za účelem prokázání rozsahu tvrzených prací navrhla výslech dvou svědků, a to dopravce pana E. M. a pana M. Š., obchodního zástupce společnosti PRO-DOMA (dodavatele společnosti Marking). Správce daně tyto svědecké výpovědi odmítl provést, neboť zároveň vycházel ze sdělení společnosti Marking, která k výzvě správce daně sdělila, že v roce 2015 prováděla vedle oprav na objektu Residence Swisshouse rovněž stavební práce na objektu „K Ondřejovu“ a v účetnictví tyto náklady nerozlišovala. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že ani navržené svědecké výpovědi nemohly potvrdit skutečný rozsah deklarovaného plnění.
56. S ohledem na výše řečené soud shrnuje, že v průběhu daňového řízení žalobkyně beze všech pochybností neprokázala, že stavební práce byly realizovány v předmětu a rozsahu plnění tak, jak žalobkyně deklarovala na přijatém daňovém dokladu č. 2016-004. Nebyl tedy prokázán předmět daně jakožto základní předpoklad pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Za této situace již bylo do určité míry druhotné prokazovat splnění dalších podmínek dle § 72 a § 73 zákona o DPH, tedy skutečného poskytovatele plnění (a provádět svědecké výpovědi za tím účelem) a užití deklarovaných plnění k ekonomické činnosti žalobkyně. I přesto však žalovaný vhodně poukázal na to, že žalobkyně nikterak nedoložila, že vlastníci bytových jednotek požadovali provedení záručních oprav a tedy nebylo zřejmé, zda práce souvisely s ekonomickou činností žalobkyně. Prokázání této skutečnosti ostatně mohlo alespoň nepřímo poukazovat na rozsah tvrzených stavebních prací, pokud by vlastníci specifikovali nedostatky domu a požadované opravy.
57. Soud souhlasí s žalobkyní, že žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí nezmiňuje navržený důkaz smlouvou o převodu bytové jednotky uzavřenou dne 25. 1. 2013 mezi žalobkyní a paní O. K., zároveň však žalovaný vychází z předpokladu, že deklarované práce mohly být realizovány v souvislosti se záruční odpovědností žalobkyně (srov. bod 30 napadeného rozhodnutí). Na tuto skutečnost pak reaguje tak, že žalobkyně žádným způsobem nedoložila, že vlastníci bytů práva z vad skutečně uplatnili. Soud souhlasí s žalovaným, že ačkoliv není z pohledu soukromého práva tato skutečnost nezbytná, z hlediska zajištění důkazních prostředků k prokázání nároku na odpočet je v zájmu žalobkyně, aby si takové prostředky opatřila (a to bez ohledu na polemiku žalobkyně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232).
58. K otázce nedoložení úhrady za deklarované plnění soud pro stručnost odkazuje na bod 42 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný přesvědčivým způsobem uvedl, že tato skutečnost nebyla jediný ani stěžejní důvod pro neuznání nároku na odpočet daně, ale spíše se jednalo o indicii přetrvávajících pochybností o oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně. S tímto názorem soud souhlasí, neboť dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH je předmětem daně poskytnutí služby za úplatu, a tedy i prokázání úplaty za deklarované plnění má svou relevanci ve vztahu k prokázání podmínek pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.
59. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně odmítl provést výslech svědka M., který mohl dosvědčit důvod založení společnosti Residence Swisshouse. V této souvislosti je

třeba zdůraznit, že předmětem nynějšího řízení bylo prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, soudu není zřejmé, čemu by v tomto směru mohlo přispět zjištění, za jakým účelem byla společnost Residence Swisshouse založena. Je sice pravdou, že žalovaný na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí popisuje personální a majetkové propojení žalobkyně a společnosti Marking, přičemž tato zjištění považuje za „*nanejvýš relevantní skutečnosti*“. I přesto však správce daně ani žalovaný nikdy nekladli k tíži žalobkyně propojení se společností Marking a rovněž neměli podezření z účasti žalobkyně na daňovém podvodu.

60. Správce daně v tomto smyslu na poslední straně platebního výměru uvedl, že nezpochybnuje tvrzený důvod založení daňového subjektu, který měla požadovat banka za účelem poskytnutí úvěru, a proto nebyl důvod pro vyslechnutí navrženého svědka. Žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí naopak odmítnutí důkazu odůvodnil tak, že navržený svědek nemohl požadavek banky potvrdit ani vyvrátit, a dále na str. 12 popsal obecný postup při sjednávání úvěru, který se neshoduje s tvrzením žalobkyně. S ohledem na právě řečené soud připouští, že odmítnutí výsledku svědka M. nebylo v rámci řízení konzistentním způsobem odůvodněno, ovšem zároveň se nedomnívá, že by tato vada měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že provedení navrženého důkazu nemohlo jakkoliv přispět k objasnění předmětu řízení (oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty), jediným důsledkem zrušení rozhodnutí by byla náprava jeho odůvodnění, a to bez dopadu na řešení věci samé. Kasace napadeného rozhodnutí by tedy v tomto případě nebyla účelná ani hospodárná.
61. Žalobkyně v žalobě dále detailně popisuje jednotlivé nepřesnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí (nepřesné převzetí odvolacích námitek), ovšem soud je přesvědčen, že žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem odůvodnil podstatu věci, tedy že žalobkyně nesplnila podmínky dle § 72 a § 73 zákona o DPH, neboť neprokázala, že tvrzené plnění od společnosti Marking se uskutečnilo v předmětu a rozsahu tak, jak deklarovala na přijatém daňovém dokladu č. 2016-004, a toto plnění použila ke své ekonomické činnosti. I přes některé nepřesnosti tedy napadené rozhodnutí ob stojí.
62. Pro úplnost soud dodává, že v případě dodavatelů Airwaynet, Pražská plynárenská a Pražská energetika žalovaný nezpochybnil reálné uskutečnění plnění ani jeho rozsah a dodavatele. Sporné zůstalo pouze splnění podmínky § 72 odst. 1 zákona o DPH, tedy zda žalobkyně přijatá plnění užila při své ekonomické činnosti.
63. Žalobkyně v této souvislosti pouze namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval na její vyjádření ze dne 20. 11. 2017 v části týkající se plnění od dodavatele Pražská plynárenská. Žalovaný totiž přebíral své dřívější tvrzení, že ve smlouvě ze dne 28. 7. 2011 pro zajištění topení a teplé vody v bytovém domě na adrese Jeremenkova 1181/81, 140 00 Praha 4 (přízemí byt 1/c), je jako odběrné místo uvedena adresa Jeremenkova s číslem popisným 1677, Praha 4, a toto místo není totožné s umístěním bytového domu Residence Swisshouse. Žalobkyně přitom ve vyjádření ze dne 20. 11. 2017 vysvětlila, že v době uzavírání smlouvy objekt ještě neměl přiřazeno popisné číslo, a proto bylo ve smlouvě užito číslo pozemku. Také původní číslování bytů nebylo možné zapsat do katastru nemovitostí, proto se byty přecíslovaly a byt 1/c má nyní číslo 103.
64. Soud v katastru nemovitostí ověřil, že objekt Residence Swisshouse, Jeremenkova 1181/81, 140 00 Praha 4, je postaven na pozemku parc. č. 1677 v k. ú. Podolí, což potvrzuje pravdivost tvrzení žalobkyně. Z hlediska prokázání nároku na odpočet daně z plnění od

dodavatele Pražská plynárenská je však rozhodující, že žalobkyně nikterak neprokázala, že byt č. 103 (byť by se skutečně jednalo o byt s původním číslem 1/c) užívala ke svým ekonomickým účelům. Během místního šetření ze dne 20. 10. 2016 totiž daný byt nezpřístupnila tak, aby správce daně mohl ověřit tvrzení žalobkyně. Tato skutečnost je jasně uvedena na str. 14 napadeného rozhodnutí, a proto ani v této části soud žalobu neshledal důvodnou.

4) Zbylé žalobní námitky

65. Jako nedůvodnou soud hodnotí i námitku nerespektování lhůty pro vydání platebního výměru. Dle § 90 odst. 3 věty druhé daňového řádu „neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně“. Jak již správně uvedl žalovaný, uvedená lhůta je lhůtou pouze pořádkovou, jejíž nedodržení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (k charakteru pořádkové lhůty srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 6 A 177/2002-37). Uvedené platí tím spíše, že správce daně danou lhůtu nedodržel pouze o několik dnů a žalobkyně podala návrh na doplnění dokazování jeden den před vánočními svátky.
66. Žalobkyně konečně namítá nezákonnost výzvy ze dne 27. 4. 2017, neboť dle jejího názoru nebyly splněny předpoklady pro její vydání. Správce daně ve výzvě s odkazem na § 92 odst. 4 a § 113 odst. 2 daňového řádu uvedl, že žalobkyně dosud neprokázala nárok na odpočet daně a dále shrnul skutečnosti zjištěné z doplnění dokazování v odvolacím řízení. Opětovně proto vyzval žalobkyni, aby uplatněný nárok na odpočet daně doložila. Soud souhlasí s žalobkyní, že správce daně výslovně neuvedl, zda svou výzvou reaguje na konkrétní body odvolání a které údaje z pohledu § 113 odst. 2 daňového řádu sleduje doplnit. Soud však ve stručnosti uvádí, že žalobkyně nikterak nekonkretizuje, jakým způsobem ji vydání výzvy ze dne 27. 4. 2017 zkrátilo na právech a v čem mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani soudu tato skutečnost není zřejmá, neboť správce daně výzvou pouze zrekapituloval svá dosavadní zjištění a znovu dal příležitost žalobkyni prokázat svůj nárok na odpočet. Z toho důvodu ani tato žalobní námitka nemohla být úspěšná.

V. Závěr

67. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu